

El traspàs dels serveis d'ordre públic a la Generalitat

Des de fa uns dies es tema obligat, en totes les converses, l'assumpte del traspàs dels serveis d'ordre públic a la Generalitat.

La continuada repetició d'atemptats i atracaments, que decidí al Consell de la Generalitat a desplaçar a Madrid els senyors Pi i Sunyer i Selves, l'estranya situació creada pels conflictes del camp i darrerament les sensacionals declaracions d'una destacada personalitat de les joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya, evidencien clarament la necessitat inel·ludible de resoldre aquest important afer.

Fugint dels apassionaments polítics i socials provocats en els diversos estaments de Catalunya, i pensant solament en el bé de la nostra terra, direm que l'normal situació que perdura arreu dels pobles i d'una manera molt accentuada a Barcelona, deu acabar-se.

Es un problema de vida o mort.

La tranquil·litat dels ciutadans, el lliure exercici del comerç i de la indústria i el dret al treball, no poden ésser patrimoni de ningú que no siguin els legisladors o autoritats; i el bon us d'aquest patrimoni deu consistir, per part dels primers, a procurar per Catalunya aquelles lleis, justes i medidades, que situïn en un pla d'igualtat els drets i deures dels diversos estaments que són base de les activitats socials i per les segones, fent complir, i millor dit, imposant —que per això són autoritats— el compliment d'aquelles lleis fruit de la voluntat d'aquells legisladors que el poble va designar amb llurs sufragis.

Es ben cert que aquesta doctrina no és tan fàcil seguir-la en aquests moments plens de confusió i d'interinitat, però la pau de la nostra terra, i en especial la de Barcelona, refusa la subsistència d'aquesta anormalitat, abastament llarga, i reclama la resolució d'aquest problema vital.

El traspàs de tots els serveis a la Generalitat deu procurar fer-se amb la major rapidesa possible —ens fem el càrrec de que en alguns no és cosa tan fàcil com sembla— però en el cas concret dels serveis d'ordre públic, no poden ni deuen haver-hi més dilacions.

Els homes de la Generalitat ens diuen diàriament que quan aquest organisme disposi d'aquells serveis s'acabarà ràpidament aquesta tràgica disbauxa.

Per damunt del pessimisme d'alguns, nosaltres creiem fermament que als nostres governants, més que a ningú, interessa imposar la pau a la nostra terra. Fet el traspàs dels serveis d'ordre públic a la Generalitat, podrem acusar els culpables dels desordres que puguin produir-se; avui, no ens atrevim a fer-ho

Paisatges granollerins

Un jorn, un estol de joves humoristes, aimants de la barrila, en una oficina pública que pomposament ostentava el títol d' "Oficina de Reposo", s'els acudí substituir una lletra perquè digués "Oficina de Reposo". Així ho feren i no cal dir com fou celebrada per tothom la gesta dels entremaliats joves.

Avui la mateixa oficina no ostenta cap títol, però continua essent l' "Oficina de Reposo" d'uns empleats municipals que allí reposen i discuteixen els més diversos assumptes, tots d'interès per l'humanitat.

D'aquests empleats n'hi ha un, que és el permanent en la oficina, ja que els altres sols van a fer-hi tertúlia, que de seguir treballant tant, prompte arribarà a fer cent quilos de pes, amb perill de perdre la salut i sa preciosa vida.

Aquest empleat municipal, representant del comerç i no sabem què més, és un entusiasta de la política camillista, i és natural, ell és agraït. El Sr. Cunillera, el va treure perquè creia que no era compatible que un empleat municipal fos el representant d'una casa d'olis, que perjudica no poc el comerç detallista de la ciutat, i el senyor Camillo, creient, com sempre, que tenia de fer el contrari dels seus antecessors, i també per a protegir els seus amics, el reposà en el càrrec.

L'esmentat empleat, quan encara no veia la possibilitat de que els del seu partit assolissin el comandament de la ciutat nostrada, amb la justa indignació ocasionada per cessantia forçosa, clamava contra aquesta oficina, dient que era un focus indigne i que calia calar-hi foc.

Poc podia pensar-se el qui així parlava, que aquell focus indigne havia d'ésser ocupat per ell. No es pot dir mai d'aquesta aigua no beurè.

L'oficina, molt ben emplaçada en el centre de la ciutat, reuneix excel·lents condicions per a rebre visites completament alienes a la finalitat per la qual fou creada, per a contemplar la desfilarada de gent desocupada i per pendre la fresca que passa pels dos portals.

No hi veureu només que desvaçats, i quan el funcionari municipal està sol, el trobareu, o llegint la premsa diària o endormiscat amb les cames dalt de la taula.

Quiscuna vegada deixa un seu fill a l'oficina, i ell, amb la premsa que el caracteritza, es dedica a visitar clients per a oferir-los la seva extensa i variada mercaderia.

La representació més important és la de l'oli, ja que n'és representant i dipositari. El repartiment a domicili diu que és de gran utilitat pública, i més per a ell. No tant, però per als pobres comerciants que tot i que paguen la seva contribució màxima, tenen de contemplar com els forasters els prenen el negoci.

A l'objecte de facilitar la seva tasca comercial, demanem respectuosament al nostre Ajuntament que es serveixi acordar concedir a l'esmentat funcionari les vacances d'istiu que té tan merescudes.

Anuncieu a Terra Vallesana

per això que abans havem indicat, per aquella interinitat que reporta la insol·lència de les nostres autoritats.

Per Catalunya i pels catalans demanem l'immediat traspàs dels serveis d'ordre públic a la Generalitat.

Comentaris

El regidor senyor Bofill confon les Termòpiles

Havem de confessar que no coneixiem poc ni mica les condicions especials del senyor Bofill que haguessin pogut aconsellar la seva inclusió a la candidatura per a regidors en les darreres eleccions municipals. Era per nosaltres —com continua essent-ho— un senyor respectable, però quasi bé desconegut.

Ara, en la sessió celebrada el dia 4 del corrent, se'ns va destapar fent gala d'unes precioses dots de comprensió i serenitat com mai no havíem sospitat.

No vàrem poder assistir a aquella sessió. Ens ho ha contat un testimoni presencial. Més, si això no fos prou, per les dades que ens han facilitat a l'Ajuntament, veiem que va ésser pres el següent acord:

«Fer constar en acta la protesta del senyor Bofill per un solt que publicava un periòdic local en el què es deia que l'Ajuntament dona una migrada subvenció a l'Escola de Música.»

Nosaltres, que havíem de creure'ns que el senyor Bofill sabia de llegir i constant-nos que aquest mateix senyor ha manifestat posteriorment que en fer la seva protesta al·ludia directament la nostra publicació, devem dir-li que confon les Termòpiles.

D'on ho ha tret que TERRA VALLESANA hagi dit que l'Ajuntament dona una migrada subvenció a l'Escola de Música?

TERRA VALLESANA el què va dir, en el número del dia 24 de juny, és el següent:

«Si creu (l'Ajuntament) com nosaltres, necessària la seva actuació, (referint-nos a l'Escola) els direm que no n'hi ha prou en concedir una subvenció a l'Escola.»

On veu, el senyor Bofill, que critiquessim la migrada subvenció?

El que criticàvem i critiquem, és el poc interès demostrat per l'Ajuntament desertant en l'acte dels exàmens, produïnt amb tal procedir un lamentable desaire als mestres i alumnes. I naturalment que, en dir això, féiem excepció de vostè precisament, que per cert creïem que la falta de companyerisme dels seus amics del consistori l'hauria disgustat.

...Res, senyor Bofill. Calma, llegir bé, enfadarse a l'hora i no confondre les termòpiles.

El senyor Busquets i el senyor Tapias

Hem anat a visitar el senyor Josep Tapias i Canal, tan directament al·ludit pel senyor Busquets en la sessió del dia 13 del corrent, en ocasió de procedir-se a la reorganització del Patronat de l'Escola Municipal de Música.

Nosaltres, que no ens hi va ni ens hi ve en aquest estrany joc de noms, ens limitem a publicar la contesta donada pel nostre amic a les declaracions del senyor Busquets:

«Es absolutament fals que jo digués al senyor Busquets allò que va declarar a la sessió; tant és així, que amb el senyor Busquets ni en una taula de la Fonda de Europa ni enlloc, havem parlat mai de l'Escola Municipal de Música.»

...Això, també trobem que està bé.